

ПРОСТРАНСТВОМ, ГДЕ
СИНЕ ЗАВЈЕДЕК ГРИЈЕ
ПАДАЈЕ СУ ПЛАВЕ ПЛУЊЕ

Milijana Istijanović

Živjeti najbolji život | Living the best life

NARODNI MUZEJ CRNE GORE
ATELJE DADO

Živjeti najbolji život

U stalnoj potrazi za prostorima koji joj pripadaju,
postaje opsjednuta osjećanjem nepripadanja.
Praznina postaje topla i jedino prihvatljiva.
Ubijeđena da korača kroz svijest nepokolebljivo,
nameće sebi svojstva koja nijesu dio nje.
U kući, u kojoj je dominirala hladnoća i buđ,
u sred beskrajno tihe noći, naglo otvara vrata.
Prizor koji je ugledala postaje njena jedina priča.

Bjelina ju je dugo opterećivala: hodati kroz zamišljeni
snijeg i nemati osjećaj da je nepostojan, posmatrajući ga
kao crne kristale i izvor toplote. Svijetlucanje lakog materijala
vezuje njenu istinu za strah. Ipak, tu se osjeća kao u skloništu.
Počinje da brine samo o plavoj boji.

Rođena je u gradu iz kojeg nikad nije otišla i sjeća se svake kuće
u kojoj je boravila. Okolnosti i okruženje su uvijek bili na njenoj strani,
a dugo je vjerovala da njen glas može ubiti. Ipak, osjeća
grizu savjesti i krivicu. Živi u bliskoj četvoročlanoj porodici
i vaspitana je da kontrolisano sanja.

Izložba istražuje socijalne i prostorne dimenzije, koje dekonstruišu i ispituju odnose između identiteta, prostornosti i ideja koje ih predstavljaju.

Prostorni rad site-specific karaktera čini monumentalne figuralne predstave na zidovima unutar izlagačkog prostora. Predimenzionirane figure preovladavaju unutrašnjim prostorom, gradeći vizuelnu i tekstualnu kompoziciju kreirajući moguće/izmišljene okolnosti i vizuelne predstave kroz vlastitu problematiku. Pokušavam da stvorim vizuelnu predstavu sa dozom imaginarnog viđenja u realno predstavljeni prostor.

Kada se započne proces „grebanja“ vidljiviji su i slojevi u prostoru u kojem bivstvujemo-odvojeni, obični ljudi, sa svojim ličnim pričama i situacijama, koji stvaraju cijelu sliku društva.

Namjera je izmjestiti sjećanja unutar samog prostora i podstaknuti refleksiju subjektivnog razmišljanja, primjenljivih u društvenim kontekstima. Veza između prostora i sjećanja, promjenljivih pozicija i oklonosti nude mogućnost prikazivanja drugačijih perspektiva, preklapanje opštih i zamišljenih tumačenja i činjenica.

U svojoj umjetničkoj praksi bavim se temama koje se kreću na relaciji identitet, rod, tijelo, prostor i vrijeme. Pojedinačne izložbe su grupisane oko specifičnih tema i koncepata koristeći različite medije, materijale i jezike. Predmet mog istraživanja jesu lična i univerzalna pitanja: čovjek i njegova pojavnost, tijelo i tjelesno, prolaznost i pripadnost, fenomen vlastitog doživljaja i viđenja svijeta i svijeta u sebi. Prostor koristim kao medij kroz koji izražavam ličnu poetiku zasnovanu na običnim upotrebnim predmetima i zamišljenim situacijama kroz koncept pripadanja i prolaznosti.

Site specific radovi se fokusiraju na vizuelno mapiranje i determinisanje prostora koji su na neki način povezani sa ženom i njenom prisutnošću, kao i o mogućnostima premještanja i preklapanja sjećanja u jednom istom prostoru.

Kuća njenih predaka.

Sjeća je se: malih prozora, mirisa čađi, tavana, gumene lutke, tapiserije na zidu i prljavog poda.

Rođena je u mjestu u koje, kad je jednom otišla više se nikad nije vratila. Ubijedena je da je pronašla sopstveni prostor i odatle nikad neće otići.

U sred beskrajno tihe noći zapaža besmislenost onoga što je iščekivala. Živi u četvoročlanoj porodici i vaspitava ih da sanjaju glasno.

Naše priče definišu mjesta koja dijelimo. A riječi mogu da mijenjanju sliku koju vidimo.

Milijana Istijanović

Living the best life

In constant search of spaces which belong to her,
she becomes obsessed with the feeling of not belonging.
Emptiness becomes warm and the only one acceptable.
Convinced that she unwaveringly walks through consciousness,
she imposes on herself attributes that are not part of her.
In the house dominated by cold and mould,
in the endless silence of the night, she suddenly opens the door.
The scene before her eyes becomes her only story.

Whiteness burdened her for a long time: walking through imaginary
snow without feeling that it is inconstant, viewing it
as black crystals and a source of heat. The shimmering of the light material
ties her truth to fear. Still, this feels like a shelter.
She begins to worry only about the blue.

Born in the place she has never left, she remembers each house
she has stayed in. The circumstances and the environment have always been on her side,
and she long believed that her voice could kill. And yet, she feels guilt
and pangs of conscience. She lives in a close, four-member family
and was brought up to control her dreams.

This exhibition explores social and spatial dimensions, which deconstruct and investigate the relationships between identity, spatiality and the ideas that represent them. The site-specific work features monumental figural representations on the walls of the exhibition space. The oversized figures dominate the inner space, making a visual and textual composition, creating possible/imaginary circumstances and visual representations through their own problems. I am trying to create a visual representation with a touch of imaginary vision inserted into a realistically designed space.

When the process of “scratching” begins, various layers become visible in the space in which we exist – separate, ordinary people with our own personal stories and situations, who create the entire picture of a society. The intention is to displace memories within the space itself and encourage reflection of subjective thinking, varying in social contexts. The connection between space and memory, variable positions and circumstances, offers the possibility of different perspectives and an overlap of general and imaginary facts and interpretations.

In my art practice, I deal with the themes moving in the area of identity, gender, body, space and time. Individual exhibitions are grouped around specific themes and concepts, with the use of different mediums, materials and languages. The subjects of my research are personal and universal issues: man and outer appearance, body and the corporeal, transience and belonging, the phenomenon of one’s own experience and perception of the outside and the inner world. I use space as a medium through which I express my own poetics based upon ordinary objects for everyday use and imaginary situations through the concepts of belonging and transience.

These site-specific works aim to visually map and define the spaces which are in a way linked to the woman and her presence, as well as to explore the possibilities of memory displacement and overlap in the same space.

The house of her ancestors.

She remembers it: its small windows, the smell of soot, the attic,
the rubber doll, the tapestry on the wall and the filthy floor.

She was born in a place to which, once she left it,
she has never returned. She is convinced that she has found
her own space and she will never leave it.

In the endless silence of the night she realizes the senselessness
of what she was awaiting. She lives in a four-member family
bringing them up to dream loudly.

Our stories define the places we share. And the picture we see can be changed by words.

Milijana Istijanović

ПРОСТРАНСТВОМ, ГДЕ
СУНИЦЕ ЗАВИДЕК ГРИЈЕ
ПАДАЈЕ СУ ПЛАВЕ ПЛАЊИЈЕ

МЛА СУНИЦЕ у сиротини

НЕКА САМОБЕ У ШУМИ ОТРГНУТИХ ЉУДИ

Milijana **Istijanović** rođena je 1982. godine u Somboru.

Diplomirala i magistrirala na Fakultetu likovnih umjetnosti na Cetinju, Crna Gora, na vajar-skom odsjeku u klasi prof. Pavla Pejovića. Priredila je sedam samostalnih izložbi.

Njen rad je prikazivan na međunarodnim festivalima i projektima. Dobitnica je godišnje na-grade za vajarstvo Fakulteta likovnih umjetnosti Cetinje, kao i prve nagrade na Hercegno-vskom zimskom likovnom salonu. Učesnica je nekoliko rezidencijalnih boravaka.

Milijana **Istijanović** was born in 1982 in Sombor.

She received a bachelor's and master's degrees from the Faculty of Fine Arts, Cetinje, Monte-negro, Department of Sculpture, under Professor Pavle Pejović. She has had seven solo exhi-bitions. Her work has been exhibited in international festivals and projects. She has won the Annual Award for Sculpture of the Faculty of Fine Arts, Cetinje, as well as the First Prize of the Herceg Novi Winter Salon. She has participated in several artist residency programmes.

sekanaart@gmail.com

Izdavač | Publisher: Narodni muzej Crne Gore | National Museum of Montenegro
Za izdavača | For the Publisher: dr Anastazija Miranović
Kustoskinja izložbe | Curators of the Exhibition: Snežana Ivović | Tekst | Text: Milijana Istijanović
Prevod | Translation: Olivera Kusovac | Fotografija | Photography: Radoje Jovanović
Grafičko oblikovanje | Design and prepress: Branka Vujović Radunović
Štampa | Print: DPC – Podgorica | Tiraž | Circulation: 300

Cetinje, novembar/decembar | November/December, 2018.